

МОНСТЪР ХАЙ

Лийси Харисън

Превод Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ
България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Monster High*

Copyright © 2012 Mattel, Inc. All Rights Reserved.

MONSTER HIGH and associated trademarks are owned by and used under license from Mattel, Inc.

Превод Кристина Георгиева

Редактор Виктория Бешлийска

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Лито Балкан“ АД, София, 2012

ISBN 978-954-27-0755-4

ПРОЛОГ

Гъстите ѝ мигли потръпнаха и Франки Щайн откряна очи. Ослепителни снопове бяла светлина я пронизаха, запулсираха пред нея и тя с мъка се опита да долови очертанията наоколо, но натежалите ѝ клепачи отказаха да се подчинят. Стаята потъна в мрак.

– Информацията вече е качена в кората на главния мозък – изрече мъжът, а в гласа му се долавяше смесица от умора и задоволство.

– Чува ли ни сега? – попита жената.

– Може да чува, вижда, възприема и идентифицира повече от четиристотин предмета – отвърна зарадван той. – Ако продължа да пълня мозъка ѝ с информация, само след две седмици ще притежава интелекта и физическите способности на всяко нормално петнайсетгодишно момиче. – Той помисли малко. – Е, добре де, може би ще е малко по-умна, но пак ще е на петнайсет.

– Виктор, това е най-щастливият миг в живота ми – подсмъркна жената. – Просто е съвършена!

– Така е – той също подсмъркна на свой ред. – Принцесата на татко!

И двамата целунаха Франки по челото. От единия се носеше миризма на химически препарати, а другият ухаеше на омайни цветя. Събрани в едно, двата аромата носеха дъх на любов.

Франки отново опита да отвори очи, но този път те едва помръднаха.

– Тя мигна, Виктор! – възкликна жената. – Опитва се да ни

види. Франки, аз съм майка ти, Вивека. Виждаш ли ме?

– Не може да те види.

При тези думи тялото на Франки се изопна. Та как би могъл друг вместо нея да решава какво може и какво не? В това нямаше никаква логика.

– Защо да не може? – попита майка ѝ, сякаш от името и на двете.

– Батерията ѝ е паднала почти докрай. Трябва да се зареди.

– Ами зареди я тогава!

„Точно така, зареди я! Зареди я! Зареди я!“

Франки изгаряше от нетърпение да види тези четиристотин предмета. Жадуваше да опознае лицата на родителите си, докато те разкриваха пред нея с топлите си гласове всеки един от тези предмети. Искаше да стане на крака и да види света, на който само преди миг бе дошла. Но не можеше дори да помръдне.

– Не мога да я заредя, преди болтовете ѝ да са се наместили – обясни баща ѝ.

Вивека заплака, а в сподавените ѝ ридания нямаше и помен от предишната радост.

– Спокойно, скъпа – рече Виктор нежно. – Само след няколко часа ще може да стои напълно изправена.

– Не заради това плача – Вивека пое дълбоко дъх.

– Какво тогава?

– Толкова е красива и способна, и... – тя изхлипа за сетен път. – Сърцето ми се къса, че ще трябва да живее..., знаеш какво искам да кажа... като нас.

– Че на нас какво ни е? – но нещо в гласа му издаде, че и той самият добре разбираше какво.

– Шегуваш се, нали? – изкикоти се тя.

– Вив, нещата все някога ще се променят. Ще дойдат нови времена. Ще видиш.

– Кой ще ги промени? Кога?

– Знам ли. Някой... все някога.

– Е, остава ни да се надяваме, че ще доживеем да видим промяната – въздъхна тя.

– Несъмнено – увери я Виктор. – Семейство Щайн са дълголетници.

Вивека се изкиска тихо.

Франки отчаяно жадуваше да научи какво трябваше да им се промени на времената. Но бе немислимо да попита, тъй като батерията ѝ се изтощи напълно. Завладя я усещането за лекота и тежест едновременно и Франки се понесе надолу, потъвайки в мрак, докато гласовете около нея съвсем избледняха, а споменът за разговора им и миризмата на цветя и препарати, която родителите ѝ излъчваха, се стопи съвсем.

Франки имаше сили единствено да се надява, че докато се събуди, онова *нещо*, което Вивека мечтаеше да доживее да види, ще се е осъществило. Ако ли не, молеше се да има силите да сбъдне мечтата на майка си.

Първа глава

ВЪЗХИТИТЕЛНА ПРОМЯНА

Четиринайсетчасовото пътуване от Бевърли Хилс, Калифорния, до Салем, щата Орегон, за миг се бе превърнало в истинско затворническо изтезание за съвестта на Мелъди Карвър. Острото ѝ чувство на вина не отслабна дори за миг през всичките хиляда и четиристотин километра, които дележа двата щата, и единственото ѝ спасение бе да се преструва на заспала.

– Добре дошли в *тън*Орегон – измърмори по-голямата ѝ сестра, щом вязоха в Орегон. – Или по-скоро трябва да го нарека *скучин*Орегон? А защо не *гадн*Орегон? Или пък...

– Стига вече, Кандис! – скастри я баща ѝ от шофьорското място на новия джип БМВ с дизелов двигател. Освен с екологично нисък разход на гориво, джипът беше и „екологичен“ на цвят, т.е. зелен, и бе само една от многото стъпки, които родителите ѝ бяха предприели, за да покажат на местните, че Бо и Глори Карвър не са поредните богати и привлекателни преселници от 90210¹. Останалите бяха натъпкани в трийсет и шестте кашона, изпратени по пощата, и между другите неща там имаше: канута, сърфове, въдици, манерки, DVD-та с уроци по дегустация на вино, пакетчета с ядки, палатки, капани за мечки, уоки-токита, обувки за алпинизъм, котки, пикели, тесли, ски,

¹ Пощенски код на известен квартал в Бевърли Хилс. – Б.ред.

ски обувки, щеки, сноуборди, каски, якета Burton и памучни дрехи.

Но с дъжда и подмятанятията на Кандис зачестиха.

– Ах, лято във *вали-като-изведр* Орегон! Просто страхотно! – без дори да поглежда към нея, Мелъди знаеше, че Кандис се е намусила. Но за да се увери напълно, все пак надзърна през полуотворените си клепащи.

– Кокò и Клои ще се чувстват толкова самотни – продължи Кандис.

– Скайп – обади се майка ѝ услужливо.

Мелъди не можа да се сдържи и се разкикоти. Кокò и Клои не бяха приятели на Кандис, а имената на лявата ѝ гърда, Кокò, и дясната, Клои. Беше ги кръстила на любимите си дизайнери и често се обръщаше към тях за съвет. Кандис сякаш стоеше разкрячена над тънката граница, която делеше лудостта от екстравагантността, и успяваше да балансира между двете ловко като руски гимнастик.

– Уф! – Кандис изрита с негодувание облегалката на предната седалка, където беше майка ѝ. После издуха носа си и запрати мократа кърпичка по рамото на Мелъди. Мелъди усети как гневът се надига у нея, но успя да се овладее. Беше по-лесно, отколкото да отвърща на удара.

– Едно не разбирам – подхвана Кандис наново. – Петнайсет години Мелъди диша мръсния въздух на Бевърли Хилс и все още е жива. Какво толкова щеше да ѝ стане за още една? Можеше да носи предпазна маска. Хората щяха да се подписват на нея също като върху гипс. Можеше дори да вдъхнови цяла нова линия аксесоари за астматици. Като колиета с инхалатори...

– Стига, Кандис – Глори въздъхна, очевидно изтощена от продължилото цял месец пререкание.

– Ама аз догодина ще уча в колеж! – настоя Кандис, непривикнала да губи в споровете. Имаше руси коси и изящно тяло – момичета като нея получаваха всичко, каквото пожелаеха. – Толкова ли не можеше да почакате една година с това преместване?

– Това ще се отрази добре на всички ни, не само на сестра

ти. „Мърстон Хай“ е едно от най-добрите училища в Орегон. Освен това на новото място ще сме по-близо до природата и по-далеч от лекомислието на Бевърли Хилс.

Мелъди се усмихна. Баща ѝ Бо беше прочут пластичен хирург, а майка ѝ беше личен асистент по покупките на звездите. Господарят, на когото слугуваха сяпко, бе лекомислието. Те бяха неговие оръдия. Но Мелъди оценяваше старанието, с което майка ѝ неизменно я защитаваше от нападките на Кандис, макар че вината за преместването донякъде поне *беше* нейна.

В семейството на генетично свършени хора, Мелъди Карвър беше аномалия. Отклонение. Изключение. Ненормалност.

Бо носеше красивите черти на италианец, въпреки южнокалифорнийските си корени. Искрите в очите му напомняха лъчистите отблясъци на слънцето по езерна повърхност. Усмивката му сгръвяше като пуловер от кашмир, а солариумът не бе нанесъл никакви поражения върху кожата му на четирийсет и шест годишен мъж. Благодарение на правилното съотношение между наболата брада и гела за коса, той имаше еднакво количество пациенти измежду мъжете и жените. Всички те се надяваха веднъж като свалят превръзките, да изглеждат точно като Бо – вечно млади.

Глори бе на четирийсет и две и благодарение на съпруга си, безупречната ѝ кожа отдавна бе опъната, а бръчките изгладени, много преди да се появят. Тя сякаш бе стъпила с един крак, педикуриран, разбира се, на следващото стъпало на еволюцията, където законите на гравитацията нямаха власт и тя оставаше завинаги на трийсет и пет. С вълниста кестенява коса, дълга до раменете, моркосини очи и устни, така естествено наляти, че не се нуждаеха от колаген, Глори можеше да дефилира по модните подиуми, стига да не беше толкова дребничка. Така казваха всички. Но енергична по природа, тя се кълнеше, че, дори Бо да бе удължил краката ѝ, пак би избрала същата кариера.

Кандис за късмет бе наследила и двамата. Като алфа хищник² тя бе погълнала до пръсване всичко добро, оставяйки отпадъците за следващите поколения. Макар дребничкият ръст,

2 Най-силният, най-мощният сред хищниците – Б. пр.

наследен от майка ѝ, да спъваше кариерата ѝ на модел, той вършеше чудеса за гардероба ѝ, който се пукаше по шевовете от старите дрехи на мама, сред които имаше всичко от Гар до Gucci, но най-вече Gucci. Кандис имаше очите и лицето на Глори и слънчевия блясък и бронзовия загар на Бо. Скулите ѝ бяха високи, подобно мраморни колони. А косата ѝ бе дълга, с цвета на масло, изпръскано с разтопен карамел, и лесно се къдреше и изправяше според случая. Приятелките ѝ (и майките им) снимаха квадратната ѝ челюст, издадената брадичка или правия нос, а после ги носеха на Бо с надеждата, че ръцете му щяха да извършат същото чудо, което ДНК-то му някога бе направило. И те го вършеха.

Дори и за Мелъди.

Убедена, че това семейство я е отвело погрешка у дома след раждането, Мелъди не отдаваше голямо значение на външния вид. Че какъв смисъл имаше в това? Брадичката ѝ бе малка, зъбите бяха заострени, съвсем като кучешки, а косата ѝ бе чисто черна. Без кичури – нито по-светли, нито по-тъмни. Без масло и без разтопен карамел. Чисто черна, и толкова! Очите пък, макар да ѝ вършеха отлична работа, имаха сивия цвят на стомана и излъчваха котешки скептицизъм. Не че някой ги забелязваше. Носът привличаше цялото внимание върху себе си: две гърбици отстрани, а по средата рязко се спускаше надолу, така че приличаше на медитираща камила. Не че това беше от значение. Мелъди смяташе, че най-голямото ѝ предимство бе дарбата да пее. Учителите по музика изпадаха във възторг от височините на гласа ѝ. Ясен, пленителен, ангелски, той завладяваше всеки, който го чуеше, а сантименталната публика се изправяше на крака след всеки концерт. За зла беда, докато Мелъди навърши осем, на сцената се бе появила нова звезда – астмата.

Щом Мелъди стана в пети клас, Бо предложи да я оперира. Тя обаче отказа: един нов нос нямаше как да излекува астмата ѝ, така че защо да се безпокои? Трябваше само да издържи до гимназията и тогава нещата щяха да се променят. Момичетата нямаше да бъдат така повърхностни. Момчетата щяха да бъдат по-зрели. А науката щеше да има върховната власт.

„Ха!“

Когато Мелъди се премести в „Бевърли Хилс Хай“, нещата станаха още по-нетърпими. Заради гигантската гърбица на носа ѝ, момичетата се обръщаха към нея с „Камилъди“, а момчета изобщо не се обръщаха. Просто не я забелязваха. До Деня на благодарността тя бе станала на практика невидима. Ако не бяха непрестанното хриптене в гърдите и инхалаторът, никой нямаше да си спомни дори че съществува.

Бо не можа да понесе мисълта, че дъщеря му, която имаше всичкия потенциал да „добие симетричност“, трябваше да продължава да страда. На Бъдни вечер той ѝ каза, че Дядо Коледа е изнамерил нов, ефикасен метод за операция на носа, който подобрява дишането и облекчава астмата. Навярно щеше отново да може да пее.

– Няма ли да е прекрасно! – Глори склочи ръце за молитва и в знак на благодарност отправи поглед към капандурата на покрива.

– Сбогом, Рудолф с нос като картоф! – пошегува се Кандис.

– Тук не става въпрос за външния ѝ вид, Кандис, а за здравето ѝ – смъмри я Бо, който очевидно се опитваше да спечели Мелъди.

– Чудесно! – Мелъди благодари с прегръдка на баща си, въпреки че не беше съвсем сигурна какво общо имаше носът със стесняването на бронхите. Но като се престори, че вярва на обяснението му, тя вдъхна малко надежда и на себе си. Пък и това беше по-лесно, отколкото да си признае, че семейството ѝ се срамува от външния ѝ вид.

Оперираха Мелъди през коледната ваканция, а когато се събуди, откри, че имаше нос, тънък и напет, ала Джесика Бийл, и зъбен фурнир на мястото на кучешката си захалка. Когато се възстанови след операцията, Мелъди бе отслабнала с около три килограма и това отвори пред нея вратите към гардероба на майка ѝ, в който имаше всичко, от Гар до Gucci (но най-вече Gucci). За жалост, все още не можеше да пее.

Когато се върна на училище, момичетата я посрещнаха радостно, момчетата се пулеха глуповато, а колибригата сякаш

вече не отлитаха в паника надалеч. Всички я приемаха, а това беше нещо, за което дори не бе и мечтала.

Но Мелъди не беше по-щастлива от тази възхитителна промяна. И наместо да се перчи и флиртува, тя прекарваше свободното си време скрита под завивките, чувствайки се като голямата лъскава чанта Тору Бърч на сестра си – красива и искряща отвън, но истинска бъркотия отвътре. „Как смеят да се държат добре с мен само защото сега изглеждам добре? Аз съм все тази, която съм била винаги!“

До настъпването на лятото Мелъди съвсем се затвори в себе си. Носеше размъкнати дрехи, ходеше винаги чорлава, а единственият ѝ аксесоар бе инхалаторът, който закачаше на гайките на дънките си.

На традиционното за семейство Карвър барбекю по случай Четвърти юли³, (преди да се разболе, Мелъди винаги пееше химна на този ден), тя получи остър астматичен пристъп и бе приета в медицински център „Седар-Синай“. В чакалнята Глори напрегнато прелистваше страниците на някакво списание за туризъм, когато погледът ѝ се спря на красива снимка на Орегон.

– Мога да усетя свежия въздух само от снимката – рече тя.

Когато изписаха Мелъди, родителите ѝ казаха, че се местят. За първи път върху съвършеното ѝ лице изгря усмивка.

„Здравей, *вълюбств* Орегон!“ каза си тя, докато зеленото БМВ продължаваше напред.

Тогава, унесена от монотонното скърцане на чистачките и ромоленето на дъжда, Мелъди се отпусна в прегръдките на съня.

Този път, без да се преструва.

---

³ Националният празник на САЩ. – Б.пр.